

nu at afholde disse Udgifter. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds (Dinesen) sagde, at jeg havde Ret i, at det altid er saa, at de ydre politiske Forhold ere spændte af og til, og at dette netop beviste, at der havde været Grund nok til at afholde disse Udgifter; men det er en daarlig Bevisførelse, synes mig. De politiske Forhold ere spændte af og til, de vare det ogsaa i Fjor og i Forfjor, og da Ministeriet i Fjor tog imod Finansloven uden disse Udgifter, vare Forholdene ganske de samme. Der ligger altsaa ikke et saadant Bevis i mine Udtalelser, som det ærede Medlem mente. Endvidere siger Ministeriet, at det ikke kunde indkalde Rigsdagen, forinden det havde forhørt hos Krupp. Men for det første kunde det have hørt hos Krupp længe før; det var jo den 14. Maj, at Ministeriets Betæneligheder havde naaet Højdepunktet, og hvorfor ventede man saa til den 23. Maj? Hvorfor kunde Rigsdagen ikke være indkaldt, inden man forhørte sig hos Krupp, da der jo dog ogsaa var andre Foranstaltninger, der skulde udføres? Der er altsaa ingen tilstrækkelig Begrundelse for ikke at indkalde Rigsdagen. Saa sagde den ærede Minister endelig, at enhver forventet Tillægsbevilling egentlig er en Tilsidesættelse af Rigsdagens Bevillingsmyndighed. Det er dog langt fra Tilfældet. Dette, at vi ere komne ind paa Tillægsbevillinger, forventede Tillægsbevillinger og midlertidige Finanslove, er netop sket, idet vore politiske Fædre meget stærkt have hævdet, at al Udøvelse af Bevillingsmyndigheden skal gaa ind under Rigsdagen. I den oprindelige Grundlov stod der, at Udgifter ikke maatte afholdes, naar de ikke havde Hjemmel i Finansloven. Det viste sig dog meget snart, at Finansloven ikke slog til, og man gik derfor til en Tillægsbevilling. Man tillod ikke Administrationen at afholde Udgifter, men gik til en Tillægsbevillingslov, og dette optoges i Grundloven af 1866. Det viste sig imidlertid senere, at heller ikke dette slog til, der forefaldt Ting mellem Rigsdagssamlingerne, der nødvendiggjorde Udgifter, og man gik da til forventede Tillægsbevillinger. Men det har altid været en Forudsætning, at saadanne skulle have ganske andre Grunde end de her anførte, baade uden- og indenrigske, de skulde være begrundede baade ved Stillingen til Rigsdagen og i og for sig selv. Paa samme Maade gik man til de midlertidige Finanslove, fordi vore politiske Fædre have holdt paa, at ingen Bevilling maa finde Sted, uden at Lovgivningsmagten

har taget Part deraf. Forventet Tillægsbevilling er derfor paa ingen Maade en Tilsidesættelse af Rigsdagens Bevillingsmyndighed. Men jeg siger: denne Tillægsbevilling er det saa skært og rent, som noget kan være. Naar Ministeren siger, at han ikke har haft provisoriske Lyster, vil jeg gerne tro, at det er Tilfældet. Jeg holder ikke af at mistænke Folk mod deres egne Ord, men sikkert nok er det, at naar den Slags Skridt som de her foretagne gentages Gang efter Gang, er Rigsdagens Bevillingsmyndighed ikke det Papir værd, hvorpaa den er skreven. Saa sidde vi her og forhandle om Bevillinger og Udgifter, og Ministeriet kan saa bagefter afholde Udgifter tværtimod Rigsdagens Nægtelse. Dette bør ikke finde Sted, og jeg kan ikke erkende, at de anførte Grunde have været tilstrækkelige til at foretage de Skridt, man har gjort.

Konseilspræsidenten og Finansministeren (Hørring): Jeg skal blot over for det ærede Medlem sige, at det ikke har været min Mening noget Øjeblik at ville sige, at de Udtalelser, som han her har gengivet fra Forhandlingerne i Finansudvalget, ikke skulde være rigtig gengivne. Det indrømmer jeg fuldstændig, at de vare. Jeg frygtede kun for, at disse Udtalelser, naar de bleve refererede, udadtil skulde lede til den Opfattelse, at der slet ikke har foreligget nogen Indberetning fra Gesandterne, der omhandlede de Begivenheder, der har været Tale om i Udvalget. Det er naturligvis ikke Tilfældet; der har været den Slags Beretninger fremme, men de vare ikke saadanne, at man kunde støtté sig dertil.

K. M. Klausen: Det er en enkelt Udtalelse af den højtærede Minister, som jeg gerne vil fremhæve, og det er den, at han siger, at naar han ikke ønskede at sammenkalde Rigsdagen, var det Hensynet til Krupp, der gjorde sig gældende. Jeg forstaar saa godt, at Krupp, naar Ministeriet henvender sig til ham, svarer ham: skynd jer at komme med eders Bestillinger, og lad endelig ikke Rigsdagen blive blandet ind i den Sag. Krupp kender ogsaa den danske Rigsdag og ved, hvorledes den stiller sig over for de Penge, vi sende ned til ham, og vi have maattet sende mange ned til ham. Naar man først har givet sig i Krupps Vold, forstaar jeg saa godt, at det har et saa uamaadeligt Hastværk, thi ellers var Krupp gaaet glip af den gode Bestilling.